

Articol preluat din cartea

[«Zeul toleranței» și descreștinarea creștinismului. O perspectivă ortodoxă](#)

* * *



„Creștinii ortodocșii poartă în lume un adevăr de o nemaipomenită incorectitudine politică, un adevăr pe care majoritatea oamenilor se ruși nează să-l mărturisească în public”.

Prof. Gherman Engelhardt^[1]

Să analizăm cine propovăduiește în zilele noastre falsa toleranță. **Principalul vinovat este curentul de gândire cunoscut sub numele de „corectitudine politică**

“.

Contrar denumirii, nu politica este miezul ei, ci atitudinea

.

Principală cerință a acestei gândiri este ca nimeni să nu facă sau să spună ceva ce un alt grup ar putea considera ca ofensator. Ea mai spune și că este mai bine să păstrăm

tăcerea despre convingerile proprii dacă acestea ar putea fi considerate de alții ca jignitoare. Această atitudine față de viață, care în România nu a căpătat încă proporțiile imense ce le are în SUA, de exemplu, a fost definită de mai mulți autori (printre care și scriitorul român H.R. Patapievici [*nota noastră, Război întru cuvânt: Pe vremea când scria "Omul recent", însa, de când deține o înaltă funcție publică, pare a fi intrat el însuși puternic în "sistem". Unii zic că și înainte mimase "disidența". E posibil. Dar ideile corecte rămân scrise*]) ca fiind „**miliți e a gândirii**”

și „**terorism intelectual**”
“

.
Miliție, deoarece cercetătorii acestui curent îi atribuie originea în doctrina marxistă, cu care are numeroase asemănări. Este de fapt un totalitarism pe planul gândirii: nu ai voie să spui altfel decât s-a stabilit de ideologii corectitudinii politice, pentru că ești pasibil chiar de pedeapsa cu închisoarea.

„**Corectitudinea politică este un decret de comportare socială, pe care o minoritate *lumi nată***

îl impune unei majorități înapoiate

.
[...] Ei știu mai bine decât oricine altcineva ce anume le trebuie oamenilor pentru a trăi decent. Le trebuie corectitudine politică. Cei care se opun ori obiectează acestui nou criteriu de omogenizare socială – criteriu care, să nu uităm, nu a fost stabilit prin consensul majorității ci [2]

a fost impus prin terorismul intelectual al unei minorități ‘active’ și ‘conștiente’

– sunt în mod natural decretați ca fiind

reacționari

(deoarece se opun ‘progresului’ reprezentat de idealurile minorității leniniste)

, dușmani ai drepturilor omului

(drepturile omului așa cum le înțeleg activiștii corectitudinii politice), pe scurt,

inamici publici”

[3]

.

Atunci când a fost introdus conceptul de *toleranță*, cu câteva sute de ani în urmă, el era introdus de niște creștini (non-ortodocși) care se gândeau cum să conviețuiască cu cei ce nu împărtășeau credința lor. **Dar iată că în**

zilele noastre tocmai acești foști tolerați necreștini, ajunși în poziții de conducere, au început să nu mai tolereze pe cei care deunăzi le-au oferit un adăpost de cei care în alte părți îi persecutau

. Cauza stă evident în faptul că s-a ales soluția cea mai ușoară, toleranța, neavând „înțelepciunea șarpelui” prin care să rabde răul, dar să nu-l lase să dobândească putere și în același timp prin exemplul propriu creștinesc să încetinească proliferarea altor ‘religii’.



Analizii afirmă că acest curent de gândire al *corectitudinii politice* își are originile în Școala de la Frankfurt, întemeiată pe ideologia marxistă în 1923.

De fapt, la început, numele acestei școli, care a dat pe câțiva dintre cei mai cunoscuți filosofi ai sec. XX, s-a dorit a fi

„*Institutul pentru Marxism*”

și avea ca model

Institutul Marx-Engels

din Moscova. Inițiatorul și finanțatorul acestui „

Institut pentru cercetare socială”

a fost un marxist de origine evreiască

Felix Weil

, primii doi directori ai acestui institut fiind coreligionarii săi,

Carl Grunberg și Max Horkheimer

[4]

. Din același mediu mozaic proveneau și majoritatea gânditorilor afiliați acestei instituții (

Th. Adorno, Walter Benjamin, Erich Fromm, Herbert Marcuse

și alții), ceea ce l-a făcut pe cunoscutul cercetător de origine iudaică Gershom Scholem, să spună despre Institut că

„**a fost una dintre cele mai remarcabile «secte evreiești» produsă de iudaismul german**”

[5]

.

Cu o asemenea orientare nu este de mirare că Institutul a fost și printre principalii **propagatori ai psihanalizei coreligionarului Freud.**

Această Școală ai cărei membri au activat și în Statele Unite la un moment dat, a ajutat la apariția așa-numitului

marxism vestic

,
despre care știm că este până în zilele noastre apreciat în universitățile occidentale
[6]

.

Având în vedere aceste origini ale celui mai influent curent de gândire global din zilele noastre – *corectitudinea politică* –, precum și a faptului că **o componentă a lui este combaterea virulentă a creștinismului în spațiul public**

[7]

, temerile multor intelectuali și părinți duhovnicești contemporani referitoare la
un nou totalitarism cu chip de „înger de lumină”

, devin justificate, mai ales dacă ne amintim de îngrozitoarele consecințe ale marxismului din secolul XX.

Un filosof al zilelor noastre, **Jurgen Habermas**, susține și el:

„Într-o comunitate democratică ai cărei cetățeni își acordă drepturi egale nu este loc pentru o autoritate căreia să i se permită să determine unilateral limitele a ceea ce e de tolerat. Pe baza drepturilor egale ale cetățenilor și a respectului reciproc, nimeni nu are privilegiul de a stabili limitele toleranței din punctul de vedere al preferințelor și al orientărilor axiologice proprii”

[8]

.

Într-adevăr, limitele tolerării n-ar trebui în nici un caz lăsate pe mâna vreunui om, **ci „pe mâna” lui Dumnezeu**

care ne-a arătat clar

ce este adevăr și ce este minciună, ce este păcat și ce nu,

ce este mântuitor și ce nu, ce duce la Rai și ce la Iad. Dar iată că această pseudo-autoritate a avut impertinența de a se auto-înființa și acum trage în cursa ei pe mulți.



Este celebru în zilele noastre cazul profesorului canadian *Chris Kempling*, care s-a pronunțat public, fără nici o urmă de agresivitate, împotriva predării în școală a „aspectelor pozitive” ale homosexualității și a fost dat afară de la școala unde predă pe motiv că scrierile și spusele sale au fost considerate discriminatorii și nu se pot încadra în legea ce apără libertatea de expresie.

Așadar, mustrarea sau chiar simpla constatare a păcatului este deja ilegală! De ce?

Pentru că

„toleranța este însuși sufletul corectitudinii politice”

[9]

▪

Dacă virtutea supremă este *toleranța*, un autor de religie mozaică ne spune și **care este dușmanul suprem**

:

„al treilea război mondial este o luptă împotriva totalitarismului religios. Trebuie luptat în școli, moschei, biserici și sinagogi și poate fi înfrânt numai cu ajutorul imamilor, rabinilor și preoților”^[10].

Adică, toți aceștia ar trebui să adere la *ideologia toleranței*, **să nu mai creadă că numai religia lor este mântuitoare:**

„Opusul totalitarismului religios este **ideologia pluralismului**”, spunea rabinul David Hartman citat în același articol, –

„**O ideologie care îmbrățișează diversitatea religioasă și ideea conform căreia credința mea poate fi slujită**

fără să pretindă exclusivitate asupra adevărului

”

(Ibid.)

„Poate islamul, creștinismul și iudaismul afla că Dumnezeu vorbește vinerea araba, sâmbăta ebraica și duminica latina?” (Ibid).

Cel care nu are certitudinea cunoașterii Adevărului, ca astfel să realizeze importanța colosală a opțiunii pentru o religie sau alta, **este foarte ușor și bineplăcut opiniei publice, să propună tot felul de false soluții, care mai de care mai tolerante și mai inclusive pentru a împăca și „capra și varza” și a amăgi suflete nevinovate că se poate ’sluji la mai mulți domni’ fără nici o problemă**

Mai greu este însă a dobândi inimă nevicleană și a tânji cu inimă curată până la aflarea Celui iubit, Cel ce este Adevărul.



Se dorește, după cum se știe prea bine, impunerea unei *noi ordini mondiale*, care să nu mai fie bazată pe cuvântul cel adevărat al Domnului nostru Iisus Hristos, deci pe principiile creștine pe care a fost clădită întreaga societate europeană timp de 1000 de ani și mai bine

[11]

. Și, în consecință, una dintre modalitățile aparent mai neviolente de a distruge această veche ordine este

corectitudinea politică

.

Spun mai neviolentă deoarece,

cealaltă metodă prin care s-a încercat distrugerea vechii ordini creștine a fost

[comunismul](#)

,

care prin mijloacele cele mai brutale și mai directe a încercat distrugerea fizică a creștinismului, omorând preoții și dărâmând bisericile și mănăstirile.

Ambele sunt fețe ale aceleiași ideologii și ale acelui program care dorește instaurarea unei noi înțelegeri a lumii, care să excludă orice mențiune despre Dumnezeu cel adevărat: Preasfânta Treime.

Deci, corectitudinea politică nu este decât varianta „democratică”, aproape de nerecunoscut (spre deosebire de „franchețea” comuniștilor care luptau pe față împotriva Bisericii), a ideologiei comuniste, variantă ce a „virusat” deja lumea occidentală și spre care se dorește să ne îndreptăm și noi, românii, acum, ca spre un mare izbăvitor la care fugim ca să scăpăm de mentalitatea comunistă din care am ieșit

[12]

.

O situație similară cazului profesorului canadian menționat mai sus, a existat și în sec. IV, când **împăratul Iulian a dat o lege a învățământului prin care se hotărâ *excluderea profesorilor creștini din învățământ***

.

„Profesorii Galileeni [creștini] trebuiau să aleagă între catedră, legată de mărturisirea publică a cultului pagân și convingerile lor intime de creștini”^[13].

Și profesorul englez de patologie Andrew Louth spune că **lumea academică de azi se aseamănă cu marxismul atunci când tratează profesorul ca pe un muncitor care trebuie să realizeze un produs finit.** **Astăzi**

zi universitățile nu sunt locuri unde se caută și se învață despre adevăr, ci adevărate centre de reeducare,

„fabrici de intelectuali”

^{14]}

care scot produsul dorit de doctrinarii corectitudinii politice și unde se dă prestigiu academic studiilor păcătoase.

Î

intr-o celebră carte ce analizează

„*criza spiritului american*”

, un profesor american arată și el

îndoctrinarea sistematică cu relativism și toleranță

, la care au fost supuși studenții din universitățile americane:

„Există un lucru de care un profesor poate fi absolut sigur: **aproape fiecare student care intră la universitate crede, spune că așa crede, că adevărul este relativ.**

Dacă această credință este testată se poate conta pe reacția studenților: nu vor înțelege de ce. Faptul că cineva ar privi propoziția ca nefiind evidentă de la sine îi uimește, de parcă s-ar pune sub semnul întrebării $2 + 2 = 4$

Relativitatea adevărului nu este o înțelegere teoretică, ci un postulat moral, condiția unei societăți libere, sau cel puțin așa o percep ei.

Ei toți au fost echipați mai devreme cu acest cadru...

Pericolul de care au fost învățați să se teamă din partea absolutismului nu este eroarea ci intoleranța.

Relativismul e necesar pentru deschidere; și aceasta este virtutea – singura virtute pe care s-a străduit s-o imprime întreaga educație elementară, vreme de mai bine de cincizeci de ani

“

[15]

.

Organizația influentului om de afaceri de religie mozaică G. Soros, *Open Society*, extinsă pe plan mondial, este un finanțator major al propagandei gay.

Festivalul Gay 2007 de la București, de exemplu, cu titlul viclean

„***Sărbătorește diversitatea***”

, a avut ca principal finanțator acest

Institut pentru o societate deschisă

.

La celebre universități americane (Harvard, Yale)

există departamente speciale unde se predau

Lesbian and Gay Studies

(*Studii despre lesbianism și homosexualitate*).

La Harvard acești oameni au și o revistă proprie,

***The Harvard Gay & Lesbian Review*.**

Un conducător al unei organizații ce susține drepturile acestora, spunea că

cei care reprezintă cea mai mare amenințare la adresa comunității lor sunt cei care-i tolerează, dar nu le și acceptă comportamentul.

Aceștia gândesc astfel:

„A accepta cu adevărat felul nostru de viață, înseamnă să nu dai multă importanță orientării sexuale, decât, înălțimii, să zicem”^[16].

La aceleași celebre universități americane (Stanford, Penn) au fost date publicității declarații speciale numite de ex., „*Protocol pentru actele de intoleranță*”^[17]. **Pentru unii aceste documente și atitudini par în totalitate pozitive, dar creștinul lucid știe că ele ascund o viziune necreștină ce promovează păcatul despărțitor de Dumnezeu.**

P
ăcatul nu este numai promovat, ci
este și apărat prin organisme internaționale

, cum ar fi

Human Rights Watch.

Pe site-ul acestuia putem citi numeroase

scrisori trimise către diverse organizații și „biserici” din lumea întreagă, prin care se cere respectarea drepturilor comunității LGBT și susținerea lor. Aici există chiar și un top unde sunt condamnate acele demersuri împotriva promovării comunității homosexuale

, iar cele mai „păcătoase” inițiative, de promovare LGBT, sunt lăudate.

Din nefericire, România este una dintre cele cinci state dată drept exemplu pentru

„progresul exemplar”

de „păcătoșenie”

:

„În România o decadă de presiuni interne și internaționale a dus la abrogarea unei legi de sodomie (*sodomy law*) și la aprobarea unor cuprinzătoare protecții antidiscriminatorii”^[18].

Dacă Europa a fost deja virusată de această mentalitate fals *tolerantă*, acum se luptă pentru împrăștierea întinăciunii asupra tuturor continentelor, această organizație acționând și în Namibia, Zambia, Botswana etc. Comunitatea

Homosexuali și Lesbieni din Zimbabwe

consideră că prin demersurile ei a putut crea

„un nou sens al toleranței în unele centre urbane educate”.

Există și ziua internațională de combatere a homofobiei, 17 mai. Într-un „Pașaport European împotriva Intoleranței”

editat în cadrul unei campanii a

Consiliului Europei,

cu numele

„Toți diferiți, toți egali”

, la pagina ce discută aspectul homosexualității, se spune

„All you need is love

” (Tot ce ai nevoie, este dragostea), $x = y$ (adică cel normal și cel homosexual sunt la fel) și mai jos Homofobia = 0

[19]

.

Dacă nu suntem atenți, nu facem decât să cădem „din lac în puț”. **Aparenta libertate de gândire și exprimare a lumii de azi, despre care ni se vorbește atât de mult, pentru un creștin trezvit și lucid, ancorat în duhul Sfinților Părinți, nu este decât o amăgire. Această libertate de exprimare este de fapt foarte îngrădită și încă de legi. Și va fi din ce în ce mai îngrădită.**

Ideologii acestui curent lucrează cu foarte mare tenacitate încercând pe nesimțite, să ne schimbe mintea în care se impregnaseră cât de cât principiile creștine despre viață.

Dacă ar fi să analizăm dintr-o perspectivă (pur lumească și oarecum naivă) a nepremeditării viclene, am putea ajunge la următoarea concluzie: pe promotorii corectitudinii politice nu-i interesează dacă ai dreptate sau dacă creștinismul chiar s-ar putea să fie singura învățătură adevărată. Nu-i interesează problema adevărului, ci doar faptul de a nu duce la violență. Prin urmare, de frică să nu se ajungă la violență – dacă cineva ar spune că numai creștinismul e calea cea adevărată către Dumnezeu – au căzut în cealaltă extremă, **în care nu mai acceptă (organizând o campanie de ridiculizare a unei asemenea poziții) pe nimeni să zică cum că numai ei ar cunoaște adevărul și astfel, se ajunge la situația de azi, în care se spune**

că
același Dumnezeu

toate religiile duc la

[2]

o]

Dar:

„Oricine se abate și nu rămâne în învățătura lui Hristos nu are pe Dumnezeu; cel ce rămâne în învățătura Lui, acela are și pe Tatăl și pe Fiul” (II Ioan 9).

Așadar, cum să se îndumnezeiască^[21], adică să ajungă la asemănarea cu Dumnezeu, după al cărui chip am fost creați, cel care nu știe la asemănarea
cui

trebuie să ajungă, sau încearcă să se asemene altcuiva decât Domnului Iisus Hristos, Dumnezeu cel adevărat?

Deja această „obsesie a răului radical, fervoare egalitară și cult al toleranței” a început să fie resimțită ca negativă, deoarece, de frica violenței, orice conflict a fost simplificat la extrem și

„orice dramă este recodificată în termenii alternativei între toleranță și stigmatizare.

Într-atât ne-am neliniștit pentru

Celălalt,

încât figura acestuia a sfârșit prin a estompa pe cea a
dușmanului”

[22]

Transferând această explicație din tărâmul evreiesc în cel creștinesc, putem spune că **acum este luată partea ereticului, a păcătosului, mai mult decât a celui ce trăiește cuminte în adevăr și evlavie.**

Aceasta deoarece există prejudecata că Biserica nu s-ar îngriji de mântuirea ereticului sau de a păcătosului, ci doar l-ar condamna fără drept de apel.

Creștinismul occidental, pierzând înțelesul și mireasma învățăturii autentice a Mântuitorului, a ajuns să se smintească și să se plictisească de „variante” creștine apuseane (catolică, protestantă și sectară) și de ceva vreme, încearcă, pe bună dreptate, prin corectitudinea politică, să caute și în alte părți adevărul: adică în „perspectivele oamenilor care nu sunt nici apuseni, nici albi și nici bărbăți” crezând că prin aceasta va afla vreo

„comoară mare”

. Acest curent este firesc deoarece lumea de multă vreme s-a săturat de

„occidentalizarea lumii

” și caută altceva. Numai că acel ceva, mai exact Cineva, pe care îl caută din fire subconștientul omului, nu trebuie căutat prin diverse locuri exotice (deși și de la unii dintre aceia putem re-învăța, de ex., importanța unei societăți tradiționale), ci în Ortodoxie, în creștinismul universal al Domnului nostru Iisus Hristos, acel creștinism care nu ține seamă, nici de țară, nici de culoarea pielii, nici de nimic altceva, afară de ascultarea de Domnul, fiindcă aici toți oamenii sunt recunoscuți ca fii ai Tatălui ceresc și toți pot avea acces în mod egal la împlinirea sensului lor în această lume: îndumnezeirea.

Limbajul **corectitudinii politice** actuale mai este numit și limbaj inclusiv (*inclusive language*). Cu această problemă, de formare a unui limbaj inclusiv, s-a ocupat și masoneria:

„În capitolul despre Religie [din *Constituțiile* lui Anderson], **Francmasoneria evită precizia definiției, deoarece aceasta ar fi început imediat să ridice bariere**, iar dorința era una de inclusivitate”
[23]

Acesta este unul dintre mijloacele insidioase



ase folosite de corectitudinea politică: **schimbarea înțelesurilor cuvintelor**^[24] și ascunderea unor păcate strigătoare la cer, sub niște abrevieri sau cuvinte care să nu mai arate omului adevărata față păcătoasă a unui lucru.

Se caută termeni oarecum

neutri,

prin care să nu se vadă că s-a făcut vreo judecată de valoare asupra aceluiași lucru și din care să nu reiasă evident că acel lucru este păcătos, adică opritor de la viața veșnic fericită.

„Modalitatea specifică de control social al gândurilor (prin interzicerea anumitor cuvinte ori expresii) pe care o promovează ideologia corectitudinii politice, nu diferă cu nimic de vechiul ideal fascist ori comunist de ideologizare forțată a societății”
[25]

Ni se cere **să nu mai avem nici un criteriu creștin** în a judeca lucrurile, ci să acceptăm ca bune, toate faptele și păcatele, în numele toleranței, fiindcă „
din punctul de vedere al corectitudinii politice,
intoleranța este singurul păcat de moarte
“

[26]

. Începutul acestui compromis lingvistic și spiritual a fost făcut chiar de întemeietorii franc-masoneriei, când, pentru a nu ofensa pe cei de alte religii, au luat calea apostaziei și nedorind să-l mai numească pe Dumnezeu, nici Iisus Hristos și nici măcar *Dumnezeu*, i-au spus „*Marele Arhitect al Universului*” , (M.A.A.U. sau G.A.O.T.U. în lb. engleză), lepădând astfel sute de veacuri în care Dumnezeu ni s-a descoperit din ce în ce mai clar, până la mântuitoarea întrupare a însuși Fiului Său. Așadar, deși Dumnezeu ni s-a descoperit într-o mare măsură, noi preferăm să tăgăduim [27]

această cunoaștere, și să ne prefacem că suntem tot în Vechiul Testament, dacă nu chiar în plin păgânism. Dar, oare am spus Vechiul Testament? Nu există așa ceva: ci Testamentul *Timpuriu* (Earlier Testament) sau *Primul*

Testament. Pe un site despre toleranța religioasă se propune o altă variantă, care de asemenea, nu 'supără' pe nimeni, dar tăgăduiește legătura **firească și indestructibilă dintre perioada de dinainte de venirea lui Mesia și cea de după, dintre profeții și împlinirea lor. Astfel, aici se vorbește de *Scripturile ebraice* în loc de Vechiul Testament și de *Scripturile creștine* în loc de Noul Testament.**

Dar Sfântul Ioan Gură de Aur ne-a spus răspicat:

„**Unde sunt acum cei care atacă Vechiul Testament, care sfâșie trupul Scripturii, care dau alt Dumnezeu Noului Testament, și alt Dumnezeu Vechiului Testament?** Să-l audă pe Pavel cum închide gurile cele lipsite de Dumnezeu, cum leagă limba cea luptătoare împotriva lui Dumnezeu, și arată, prin spusa aceasta [2 *Cor*, 4, 13], că **același duh este și în Vechiul, și în Noul Testament!**

Înseși numele Testamentelor ne arată armonia dintre ele. Se numește Noul Testament din

pricina Vechiului Testament, și se numește Vechiul Testament din pricina Noului Testament.

Așa precum spune și Pavel:

Zicând «Nou», Domnul a învechit pe cel dintâi (Evrei, 8, 13)'''.

De asemenea, în masonerie chiar și inițialele binecunoscute I.N.R.I. au căpătat un cu totul alt înțeles:

Igné Natura Renovatur Integra (Prin foc natura este integral reînnoită).

În continuare vom da câteva exemple prin care ni se încearcă inocularea unui **nou fel de a gândi asupra păcatului:**

nu trebuie să vorbim despre

avort ca ucidere de prunci

, ci pur și simplu de „drepturile femeii”, de „drepturile de reproducere”, de „libertatea de reproducere”, de „libertatea de alegere”, „dreptul de a alege”, de „planificare familială” sau „întrerupere voluntară de sarcină”

.
În loc de adulter sau desfrânare se spune „***relație non-monogamă***

” și „***sex non-marital***”

.
În loc de secte sau religii mincinoase se spune „***religii nontradiționale***”

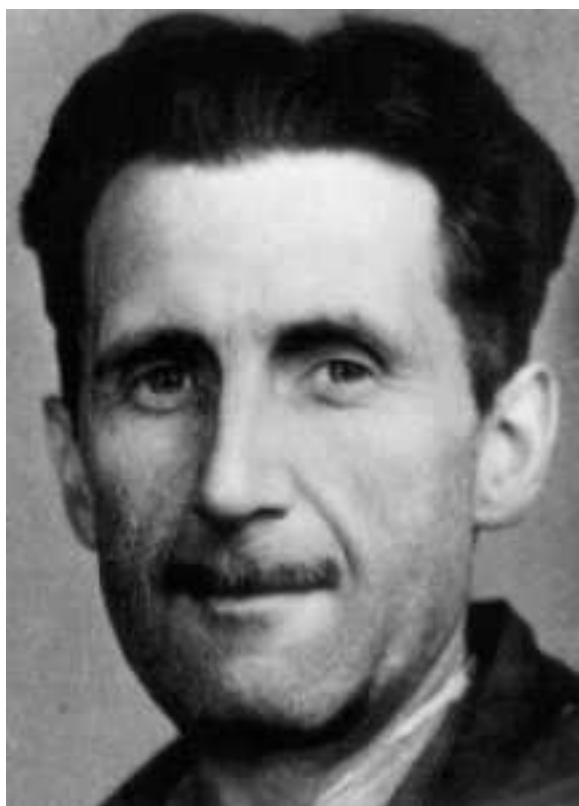
sau
„***alternative***”

.
De asemenea, despre păcatul împotriva firii al homosexualității, se va vorbi ca fiind „***o altă orientare sau preferință sexuală***”

. Nici de
biserică
nu vorbim, ci de „***spațiu de cult***
“, iar în loc de
bordel
se poate zice „***spațiu de acuplare***
” sau chiar
casă de ... toleranță.

Se folosesc de asemenea abrevierile: nu se mai vorbește de „**întrerupere voluntară de sarcină**”, ci doar de **ÎVS** (IVG în franceză). Nu vorbim de cei care practică păcate împotriva firii, ci de **comunitatea LGBT** (lesbian, gay, bisexual, transexual) sau de **non-conformism sexual** (*gender non-conformity*) sau pur și simplu de **diversitate**.

Așa cum se încearcă rescrierea istoriei pentru a sluji intereselor unora și altora, la fel se încearcă și crearea unei noi limbi în care cuvintele vechi să capete noi înțelesuri sau chiar să dispară, fiind înlocuite de unele noi, care să nu aibă în spate o istorie a sensurilor.



Scriitorul **G. Orwell** deja vorbește despre aceasta încă din anul 1948, când descria în romanul său „**1984**” dezvoltarea *Nouvorbei*:

"Aducem limba la forma ei finală – la forma pe care o s-o aibă când nimeni n-o sa mai vorbească nimic altceva. După ce ne terminăm noi treaba, aștia ca tine or sa trebuiască s-o învețe de la capăt. Poate crezi că noi nu facem altceva decât sa inventăm cuvinte noi. Nici pe departe! **Noi desființăm cuvintele – cu toptanul, cu sutele în fiecare zi! Tu știai că *Nouvo rba***

este singura limbă din lume al cărei vocabular scade în fiecare an?

Nu-nțelegi că singurul scop al

Nouvorbei

este de a

limita aria de gândire?!

Până la sfârșit,

o să facem crimăgânditul literalmente imposibil,

pentru că nu vor fi cuvinte în care să-l exprimi. An de an mai puține cuvinte și aria de gândire din ce în ce mai restrânsă"

[28]

.

El nu făcea decât să descrie o realitate a vremii:

„comuniștii au jonglat totdeauna cu sensul cuvintelor; denaturarea semantică se află în însăși esența limbajului comunist”^[29].

Tactica actuală de redefinire a cuvintelor a fost folosită foarte mult de propaganda atee comunistă.

„Dintre toate monopolurile de care se bucura statul Sovietic, nici unul nu era atât de crucial ca monopolul în ce privește definirea cuvintelor. Dicționarul era arma supremă a controlului politic. Este interesant de notat în acest sens activitatea extraordinar de intensă, după 1950, în scrierea și rescrierea de dicționare în Uniunea Sovietică” (s

ubl.n.)

[30]

.

Această tehnică insidioasă a fost ironizată până și în celebrul roman *Alice în Țara Minunilor*, în care, Humpty Dumpty spune:

„Când folosesc un cuvânt, acesta înseamnă exact ceea ce aleg eu să însemne – nici mai mult nici mai puțin” (Cap. VI).

Și în spațiul romano-catolic există voci care descriu dezastrul mental pe care-l provoacă comisarii noii ideologii anti-creștine. **Aceștia arată că este vorba de o „bătălie a cuvintelor”**^[31]

,

„de o veritabilă strategie de transformare lingvistică, care se configurează ca un proiect cultural global”.

Astfel,

„mare parte din vocabularul care privește contracepția și avortul urmează o vocație spontană spre **cosmetica lingvistică**” și „fiecare definiție eufemistică aduce cu sine altele, într-un lanț semantic în care fiecare verigă constituie un pasaj pentru a modifica, împreună cu termenii, sensibilitățile și conștiințele” (Ibid., p. 132).

O metodă folosită de aceia este **„achiziția unui veșmânt în mod riguros asept, științifico-medico-legal”** (mai ales în ce privește avortul) care să elimine orice cuvânt „**ea încărcat de semnificații istorice și sentimentale**” (p. 135) folosindu-se un limbaj pur tehnic care să nu rezoneze în conștiința omului făcându-l astfel să se simtă prost când omoară un copil în pânțe. Așa încât nu va fi vorba de crimă, ci doar de **planificare familială** sau **drepturi reproductive**.

De aceea este mare nevoie ca teologul și creștinul de astăzi să fie foarte stăpân pe înțelesul cuvintelor pe care le folosește și mai ales, prin studiul aprofundat al Sfintei

Scripturi și al Sfinților Părinți, să-și însușească înțelesul pe care aceia l-au dat cuvintelor fundamentale

ale Teologiei și nu înțelesul nebisericesc pe care diverși contemporani îl susțin.

**Pentru că dacă pierdem „
războiul întru cuvânt”**

, dacă pierdem înțelesul adevărat-creștin al cuvintelor bisericesti – datorită lipsei experienței duhovnicești – pierdem tot, deoarece altă „armă”, (în afară de rugăciune) Ortodoxia nu cunoaște pentru a transmite mesajul mântuitor omenirii însetate de el și pentru a combate lupii în blăni de oaie, sau „inventatorii de cuvinte”.

În acest sens, cred că este pilduitoare grija Sfinților Părinți pentru fiecare „
iotă și cirtă”
din învățătura Domnului.

NOTE:

¹ H. Tristram Engelhardt, „*The challenge of living in a post-christian world*”, Cuvânt susținut la Seminarul Ortodox „Sfântul Gherman”, din insula Kodiak, Alaska (23 mai, 2004), la: <http://dioceseofalaska.org/pdf/engelhardt.pdf>, p. 9.

² Tot despre această minoritate i-luminată amintea și Eminescu cu mult timp în urmă, constatând cu durere ușurința cu care se lasă manipulați oamenii: „Ea [lumea] crede cum că duce a lumii soartă-n mână, /
Și singură e dusă de-o mână de șireți”.
În poezia
Andrei Mureșanu.

³ H.-R. Patapievici, *Omul recent*, p. 305, 307.

⁴ „Acesta a publicat mai multe eseuri în care își afirmă devotamentul său față de comunitatea evreiască și chiar susține că unele aspecte ale teoriei sale critice își au originile

în influențe iudaice ” (Martin Jay, „The Jews and the Frankfurt School: Critical Theory's Analysis of Antisemitism”, *New German Critique*, 1980, nr. 19, p. 139). **El a fost de asemenea și cel care a fondat și loja B'nai B'rith din Frankfurt.**

⁵ Gershom Scholem, *Von Berlin nach Jerusalem* (Frankfurt: Suhrkamp, 1977, p. 167) citat la *Foundations of the Frankfurt School of Social Research* (Edited by Judith Marcus and Zoltan Tar), Transaction Books, London, 1984, p. 3.

⁶ Un tânăr cărturar român spunea despre experiența sa din universitățile occidentale:

„De câte ori îi vorbesc despre comunism vreunui occidental simt cum se uită pieziș la mine. ... Intelectualul problematizează materialist-dialectic tot ce îi spui. **Consideră că nedreptățești una dintre cele mai generoase doctrine ale omenirii. Că nu înțelege. Că ești agent al reacțiunii. Fascist. Nazist.**

«Comunismul e bun în sine, a fost doar greșit aplicat» își va răspunde cu îngrețoșată superioritate, făcându-te să te simți un biet barbar care n-a știut folosi un rafinat instrumentar ideologic. ...

Ceea ce mă înfiorează cel mai tare e gândul că mulți dintre bursierii noștri din occident intră în sfera de influență a unor asemenea secretari de partid și că, nu peste multă vreme, România va începe să aibă ceea ce n-a avut niciodată într-o proporție semnificativă: o intelectualitate marxistă”

(M. Platon,
Ortodoxia pe litere

,
Ed. Christiana, 2006, p. 32).

⁷ Unul dintre membri acestui institut, **Erich Fromm, în nefericitul duh anticreștin al religiei mozaice**

, încerca să explice într-o scriere de-a sa cum dogma dumnezeirii Domnului Iisus Hristos formulată la Sinodul de la Niceea își are izvorul „de fapt” **în anumite porniri ale**

subconștientului și că nicidecum Hristos nu a fost mai mult decât un simplu om. Vezi studiul acestuia „The Dogma of Christ” în *The Frankfurt School on Religion: Key Writings by the Major Thinkers* (edited by Eduardo Mendieta), Routledge, New York, 2005, p. 61-100.

⁸ G. Borradori, *Filozofie într-un timp al terorii. Dialoguri cu Jurgen Habermas și Jacques Derrida*, trad. de Marie-Louise Semen, Ed. Paralela 45, Buc, 200 p. 46.

⁹ Vladimir Volkoff, *Manualul corectitudinii politice*, Ed. Antet, p. 90. Un titlu uimitor găsim în celebrul ziar *New York Times*, unde un învățat catolic, arătând asimilarea de către catolicism a ideologiei toleranței, se întreabă : „Credința cea adevărată: Este oare toleranța?”. Acesta spune câteva lucruri pe care vom avea ocazia să le aprofundăm pe parcursul lucrării:

„Cum au învățat creștinii virtutea toleranței? ... Dezvoltarea treptată a acestei revoluții a conștiinței poate fi datată începând cel mai târziu cu sec. XVIII, spre sfârșitul căruia, a apărut în cele din urmă o țară – **America – ce a refuzat în mod oficial să mai joace vechiul joc despre a cui religie e adevărată și și-a însușit o viziune larg agnostică asupra adevărului religios** : tu poți crede ce vrei și la fel și eu și nici unul nu-și poate impune credința asupra celuilalt” (Thomas Cahill, „The one true faith: is it tolerance?”, 3 feb. 2002).

Vom vedea mai jos care sunt scăderile unei astfel de viziuni. Toleranța este ca un antidepresiv: liniștește uneori la suprafață violența, dar nu tratează problema de fond, a sufletului care tânjește după certitudine.

¹⁰ Thomas L. Friedman, „The Real War”, *The New York Times*, 27 nov. 2001, p. A19.

¹¹ Ceea ce se numește acum Europa, mai înainte s-a numit **Respublica Christiana**, iar astăzi nu se mai dorește menționarea creștinismului în constituția europeană nici măcar ca moștenire istorică. Și Eminescu, realizând impactul pozitiv al creștinismului asupra lumii întregi, zicea:

„Iată 2000 de ani de când biografia Fiului lui Dumnezeu e cartea după care se crește omenirea. [...] Astfel, a se sacrifica pe Sine pentru semenii Săi, nu din mândrie, nu din sentimentul de datorie civică doar, ci din iubire, a rămas de atunci cea mai înaltă formă a existenței umane”. Mihai Eminescu, *Opere*, voi. XII, Ed. Academiei Române, 1985, p. 134.

¹² Acest fapt mi-a fost confirmat și de dizidentul rus Vladimir Bukovsky, cu care am avut ocazia să stau de vorbă. Vezi și cartea acestuia: *Uniunea europeană... o nouă URSS?*, trad. de Dan. C. Mihăilescu, Ed. Vremea, Buc, 2006. Se știe că în Occident foarte mulți intelectuali (care nu cred că au fost forțați vreodată să consume „împărtașanie” făcută din excremente umane, nici nu au fost vreodată băgați în „combinezonul cu șobolani” ca în temnițele românești)

simpatizează comunismul, considerând că greșeala răsăritului a fost doar că nu a pus bine în practică o doctrină „atât de sublimă”.

Eliade spunea în 1976 că

„întreaga cultură franceză e dominată de marxiști, stângiști, freudieni etc. [...] Marxismul este filozofia omului decăzut. Singura filozofie care îi justifică păcatele și îi validează resentimentele”. În *Jurnal 1970-1985*, Ed. Humanitas, Buc, 2004, p. 224, 233.

¹³ Ioan G. Coman, *Cauzele generale ale politicii anticreștine a împăratului Iulian după mărturii patristice*, Ed. Institutului Român de Bizantinologie, Buc, 1938, p. 10.

¹⁴ Andrew Louth, „Theology, Contemplation and the University”, articolul poate fi consultat la adresa: www.studiatheologica.cnet.ro/numar200302.asp?id=2.

¹⁵ Allan Bloom, *Criza spiritului american*, trad. de Mona Antohi, Ed. Humanitas, Buc, 2006, p.23.

¹⁶ David Campell, *More than tolerance*. Articolul se găsește la adresa: www.digitas.harvard.edu/~perspy/old/issues/1997/nov/tolerance.html

¹⁷ Jeniffer Jacobson, „Penn State revises intolerance policies”, *Chronicle of Higher Education*, 52 (2006), nr. 39, p. A20.

¹⁸ Vezi: www.hrw.org/doc/?t=lgbt.

¹⁹ Vezi la adresa: www.coe.int/T/e/human_rights/ecri/3-Educational_resources .

²⁰ „Puterea răului cosmic asupra omului e atât de intensă, încât nici unul din fiii lui Adam nu-l poate birui fără Hristos, fără Iisus-Mântuitorul”, spune Arhim. Sofronie, *Viața și învățătura Starețului Siluan*, p. 173.

²¹ Despre poziția Bisericii Ortodoxe în ce privește mântuirea non-ortodocșilor, a scris cu mult dicernământ Părintele Serafim Rose. Vezi la Ierom. Damaschin, *Viata și învățăturile...*, p. 721.

²² Alain Finkelkraut, *În numele Celuilalt. Reflecții asupra antisemitismului care vine*, trad. de Georgeta Vieru, Ed. Hasefer, Buc, 2004, p. 22.

²³ David Stevenson, „James Anderson: Man & Mason”, *Heredom*, vol. 10 (2002), p. 119.

²⁴ Despre această tactică se poate citi și în cartea ce tratează foarte pe larg, dintr-o perspectivă creștină (protestantă), despre tema noastră: *Noua toleranță*, de Josh McDowell și Hostetler, trad. Natan Mladin, Ed. Aqua Forte, Cluj, 2005, p. 60.

²⁵ H.-R. Patapievici, *Omul recent*, p. 312.

²⁶ V. Volkoff, *Manualul...*, p. 53.

²⁷ „Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Iisus este Hristosul? Acesta este antihristul, cel care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul. Oricine tăgăduiește pe Fiul nu are nici pe Tatăl (I In. 2, 22-23).

²⁸ G. Orwell, 1984, trad. Mihnea Gafița, Ed. Polirom, Buc, 2002, p. 74, 75. O distopie asemanătoare ne prezenta și celebrul regizor, Francois Truffaut în filmul său, *Fahrenheit 451*

,
în care

pompierii viitorului nu vor mai stinge focuri, ci vor arde cărți, fiindcă cititul devenise interzis, fiind înlocuit de televizor

. Acest film consună cu cuvintele pe care le-a adresat într-o vedenie un demon unui călugăr, vorbind despre scrierile Sfinților Părinți adunate de Sfântul Paisie de la Neamț:

„Ah! Blestematele terfeloage de cărți, arde-le-ar focul. Pentru acelea mai ședem [să vă războim], că a întrarmat Starețul ucenicii săi cu cele mai tari arme. Și acum pentru aceea nu ne putem duce. Însă degrab și de acelea mă voi răsufla, căci le voi răpune și de aceea mă voi odihni”.

Viața Cuviosului Paisie de la Neamț

,
Ed. Trinitas, Iași, 1997, p. 115.

Cu dreptate se vaită demonul căci „citirea cărților Părinților e maica și împărăteasa tuturor virtuților
ascetice”. SFÂNTUL Ignatie Briancianinov, *Experiențe*, vol. 1, Buc, 2000, p. 118.

²⁹ Jean Francois Soulet, „O corupere semantică” în Stephane Courtois (coord.), *O noapte atât de lungă. Apogeul regimurilor totalitare în Europa 1935-1953*, trad. de Doina Jela, Ed. Vremea, Buc, 2008, p. 544.

³⁰ Robert C. Tucker, „Stalin and the Uses of Psychology”, *World Politics*, vol. 8 (1956), nr. 4, p. 477 și n. 30.

³¹ Lucetta Scaraffia, Eugenia Rocella, *Împotriva creștinismului. ONU și Uniunea Europeană ca nouă ideologie*, trad. Cornel Dârle, Presa Universitară Clujeană, 2007, p. 130.

Sursa: <http://www.razbointrucuvant.ro>

Mai puteți citi pe acest site:

[Ortodoxia și "Zeul toleranței"](#)

[Falsul zeu al toleranței](#)